

סילבסטר סטאלונה ב"רוקי 4"
סירטירגן המשתוללים

זנבייב בוזולד
על רשימת הסרטים הרעים של

לסלי אן וורן
שתי היפות והמוכשרות של אלן רודולף ב"בחר בי"

דבר דומה אפשר לומר על אלני של פיטר ייטס. גם אם הסרט משחזר בנאמנות את פרשת חייו של עיתונאי אמריקאי ממוצא יווני, שאמו נרצחה עליידי לוחמי המחתרת הקומוניסטית ביוון, בסוף שנות ה-40, הרי הדרך שבה עושה הסרט שימוש בסיפור אומרת רק דבר אחד: הקולנוע מן הימין היו אבירי הסדר הטוב, ואילו המחתרת היתה מורכבת מקומיסארים צמאידים, אשר חיסלו כל מי שנחשד בעיניהם כאוייב העם. מה שיכול להיות נכון במיקרה בודד אחר, הופך לנוסחה מסוכנת ביותר כאשר מייחסים אותה לכלל זהו בדיוק מה שסרט זה עושה, בדיעה צלולה ובמצח נחושה. העובדה שהוא משתמש בכמה מן הטכניקות של הסרט הסובייטי כדי להטיף נגד האידיאולוגיה הסובייטית רק מוכיחה עד כמה רודנויות משני הקצוות נפגשות בקלות, כאשר מדובר בשפת הפרופגנדה.

מעמקי הברידות. רשימת השחקנים המצטיינים של השנה אינה כוללת הפתעות (המשך בעמוד 32)

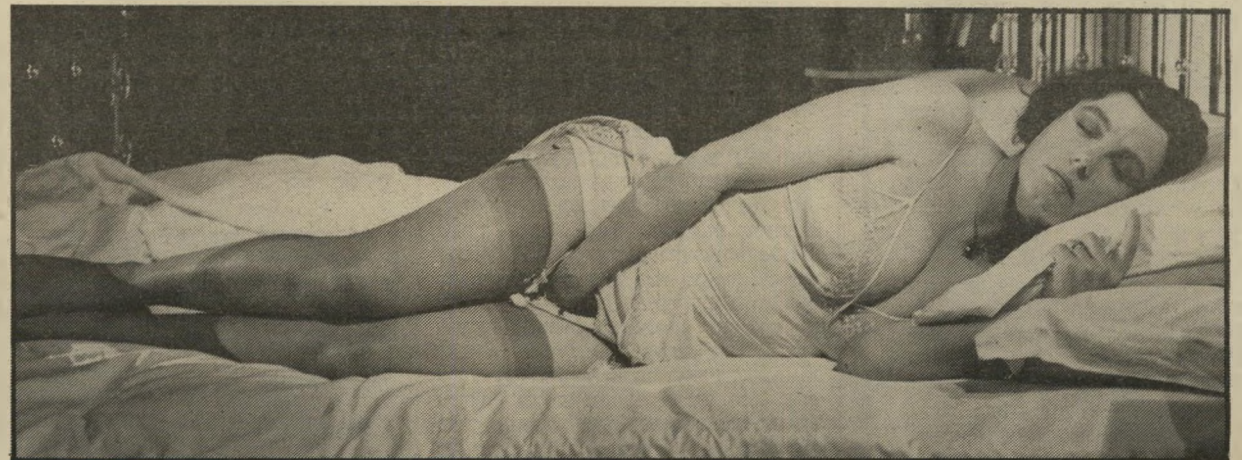
בקיצור, אחרי 15 שנות התלבטות בדרך המתאימה ביותר שבה אפשר להעביר לקולנוע דבר שנכתב במיוחד לבימה ולמגבלותיה, הדרך שנבחרה היתה השיגרתית והשדופה ביותר, והתוצאות כהתאם.

דוגמה אחרת: שיכרון חושים, אותו סרט שנודע בלעז תחת השם תישעה וחצי שבועות, השתמש בשניים מן הכוכבים האופנתיים ביותר של התקופה, מיקי רוורק וקים באסינג'ר, ולעג להם ולצופים גם יחד, כאשר התיימר להיות סרטי

מגיע מצד אחד לפשטות ביטוי של אמן גדול באמת, ומצליח מצד שני להביע רעיונות מורכבים ועשירים על מהות האמנות שבה הוא עוסק ועל טבע האדם, כאילו ללא מאמץ. זוהי כהחלט התרומה החשובה ביותר של אמריקה לקולנוע בשנים האחרונות.

הביזיונות. על רשימת הסרטים הרעים של השנה יש תחרות קשה ועקשנית. כמה מן הביזיונות הוזכרו כבר, אבל הרשימה עדיין ארוכה. מן האינפנטיליות התהומית של מורים ביג'

של גרול קולנועני יפאן החיים כיום, השוקר מזה שנים רבות על הצגת אפסיות האדם בתוך היקום, חוסר התחלת של מעשיו, ההבל המסתתר מאחורי אידיאלים, אמונות, עוצמה, כוח וכבוד. לעומת קורוסאוה הקשיש, ג'ים ג'רמוש הוא רק כבן 30, תוצר של תתי-תרבות הניו-יורקית, מתמודד אחרת עם המדיום ומוצא בו דרכים חדשות לביטוי. זרים, סרט מקוטע, שחור-לבן, עם שחקנים אלמוניים, היה הפתעה מרעננת,

סטסניה סאנדרלי ב"המסתה"
התחתונית שגנבה את ההצגה

אהבה לוהט ומלא סצינות פיקאנטיות — ולא היה בו אפילו קמצוץ מן המקוריות או ההעזה שאפיינה פעם סרטים כמו הטאנגו האחרון בפאריז. סתם פארווה משעמם, המתיימר להיות סרטיזימה.

לילות לבנים, שהוזכר כבר, הוא אחד מאותם הסרטים המאוסים באמת, משום שהוא מסנה להסתיר מתחת לאיצטלה אמנותית מסר פוליטי שאינו עולה במאומה על תעמולה זולה. זאת חזרה לשיא תקופת מקארתי, כאשר כל האמריקאים היו טובים, גם אם טעו לפעמים, וכל הרוסים היו רעים, אלא אם כן ערקו למחנה האמריקאי.

הסיפור עצמו היה מצוץ מן האצבע ורקדן רוסי עריק נוחת נחיתת אונס בסיביר, הדמויות הפלקאטיות נשלפו מן הארכיון, וכל התבשיל הזה צריך היה להיות אכיל, רק משום שבאי רישניקוב וגרגורי היינס ורקדים בו. השניים הם אומנם רקדנים בחסר, עשר הדקות הראשונות של הסרט הן חוויה, אבל זה אינו יכול עדיין להצדיק את כל היתר. גם מי שרוצה להילחם בטוטאליטריות הסובייטית ויש כמה להילחם — צריך להיות קצת יותר מתוחכם מזה. אחרת כל המלאכה לבטלה.

זג, ועד לכבודת הגסה והנפוחה של רומאן בברלין, דרך הצעקנות מחרישת האוזניים של קשר הקאמורה והאופנתיות האלימה והריקינת של לחיות ולמות בלוס-אנג'לס, דוגמות יש בשפע.

את שנת הדראקון כמעט ומתחשק להזכיר בשל הגיוענות המפפעפת בו, למרות החוויה החזונית שהוא העניק, וכנ"ל לגבי הצבע ארגמן, שזוהו פאטרנוזים גיעוני לעילא; ואשר לסיריטיסטאלונה, ומחקיו למיניהם, כל מילה נוספת היא ביובוז מקום וזמן.

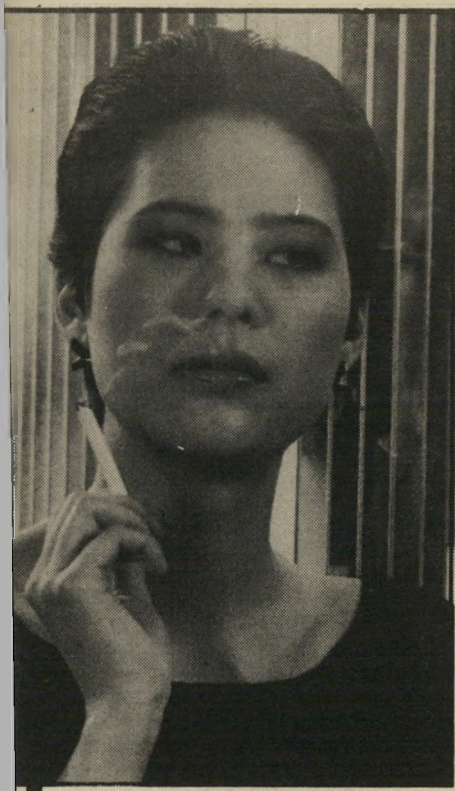
כדי לבחור את ארבע תחזיות השפל, יש קודם כל לחפש בין הסרטים אשר הן באמצעייה הפקה שלהם, הן ביומרות שהשמיעו והן בצפיות שיצרו בקהל, היו אמורים להיות משהו אחר. בקיצור: הפאשלות הגדולות של השנה.

כמו לדוגמה שורת המקהלה — העיבוד למחזמר המצליח ביותר בכל הזמנים, שנשאר ככול למקור הבימתי, מבלי להעביר את הקסם המיוחד שחיה בו. זהו סרט שהחמיץ את כל הנתונים שהיו בו, נפל הן כסרט מוסיקאלי והן כהצגה, וזאת למרות העובדה שהמשתתפים בו היו מוכשרים, והצוותים הטכניים היו מעולים.

מיפגש בין שלושה טיפוסים שוליים ומבט אל אמריקה מלמטה, כחלק הפחות וזהו הפחות אופנתי.

יש בסרט כלי-כך הרבה המצאות, חשיפת כל-כך הרבה נקודות מרתקות בהתנהגות האנושית וכל-כך הרבה הומור, שהוא בהחלט ראוי להימנות עם ארבעת הגדולים, כתגלית של השנה. מסע העסקים של אבא, כפי הכל סירטו השני באורך מלא של הבימאי היוגוסלוי אמיל קוסטוריצה, היה מופת למה שאפשר לעשות בקולנוע כאשר יש מעט אמצעים והרבה נשמה. ספורת של מישפחה פשוטה ביוגוסלוויה של שנות החמישים המוקדמות, ימי המהפכים הפוליטיים שהפילו קורבנות מכל צד, מועלה ככלי-כך הרבה הומור ואהבת-אדם, עד שאפילו הנבלים בו הם סימפטיים.

אשר לשושנת קאהיר הסגולה, זה הסרט שבו מתערבבת המציאות עם הפיקציה, האפרוריות של שנות השלושים באמריקה גולשת לוורו של עולם הבד, הגבולות בין השניים מתבלבלים לחלוטין, ובסופו של דבר בוחרת הגיבורה כחלום על פני מציאות שאינה יכולה להתמודד עימה — זהו וודי אלן כשיא,

דוגמנית אריאן ב"שנת הדרקון"
הצחובה היפה